

Preken i Stavanger domkirke

onsdag 3.oktober 2018

Tekstlesing Ef 3,14-21¹⁴

Det står skrevet i Paulus brev til efeserne:

Derfor bøyer jeg mine knær for Far,

¹⁵ han som har gitt navn til alt som kalles far i himmel og på jord.

¹⁶ Må han som er så rik på herlighet, gi deres indre menneske kraft og styrke ved sin Ånd.

¹⁷ Må Kristus ved troen bo i deres hjerter og dere stå rotfestet og grunnfestet i kjærlighet.

¹⁸ Må dere sammen med alle de hellige

bli i stand til å fatte bredden og lengden, høyden og dybden,

¹⁹ ja, kjenne Kristi kjærlighet, som overgår all kunnskap.

Må dere bli fylt av hele Guds fylde!

²⁰ Han som virker i oss med sin kraft og kan gjøre uendelig mye mer enn det vi ber om og forstår,

²¹ ham være ære i kirken og i Kristus Jesus gjennom alle slekter og evigheter!

Amen.

Amen og takk! Dette er store ord om et enda større innhold. Det er glede og det er dybde!

Det er godt å sjå dåkke alle sammen! For eg ser dåkke nok! Men ikke så veldig klart, og dybdesynet sånn sett er vel så som så.

Men siden det var så innvikla tekst den søndagen jeg ble vigsla, så tok jeg en gledelig tekst nå når jeg kunne velge selv. Men enkel er den ikke. Og til sist handler jo alle tekster om det samme: Guds historie med oss som menneskeslekt – for å vinne oss og dra oss inn i sitt fellesskap. Det er glede og det er dybde!

Men i denne gudstjenesten er det naturlig for meg også å knytte noe til min korte historie i Stavanger bispedømme. Det ble veldig kort! Det er godt vi ikke vet, som vi sier. Livet hadde vært merkelig og kjedelig om alt bare ble slik det måtte bli og vi kjente labyrinten på forhånd. Som om det handler om en labyrint! Nei, livet er uforutsigbart. Noen ganger til å bli redd av, andre ganger er vi forvirra, alltid må vi ta det som det nå en gang er.

Før jul i 2016 ble jeg tilsatt som biskop. Jeg var glad og overraska. Og jeg gledet meg – 19.mars i fjor ble jeg vigslat her. Kongen var her, og vi var samlet her. Musikken var overveldende, preses Helga

holdt vigslingspreken som gav mye. Og jeg holdt preken over den innvikla teksten. Men jeg husker at det var litt godt også å gå i kjelleren på en tekst og til sist å kunne forkynne: I Jesus Kristus er vi trygge i liv og død. Ingen makt kan skille oss fra Guds kjærlighet i Jesus. Det er nåde.

Så gikk det et halvt år, jeg hadde blant annet gleden og opplevelsen av å være på besøk i alle prostiene. Men så meldte det seg alvorlige problem med det høyre øyet. Operasjon nr.1, operasjon nr.2. Det viste seg å være innvikla så det holdt. Jeg fikk god medisinsk oppfølging hele tida, men det var ikke lett å være lege. Og ikke lett å være meg.

Det ble nesten et års sjukmelding. Det var godt å vite at bispedømmet ble godt ivaretatt av konstituert biskop og stiftsdirektør og alle andre medarbeidere. Det var tøft med behandlingen og en ny erfaring å være satt ut av spill. Det er ikke fritt for at jeg har levd meg inn i hvordan det må

være å ha det vondt kronisk. Så endte det for min med at øyet måtte bli tatt for å få slutt på plagene. Det er et tap å miste en funksjon. Ganske mange opplever det. Det tar på for hver enkelt. Og samtidig er ikke livet forbi. Jeg måtte flere ganger oppmuntre meg selv – og realitetsorientere meg selv med å si: Det er et liv dette her også. Og humorens tid var heller ikke forbi. Det ble mange ordspill om å «se» hva du har, om å se positivt på «utsiktene». Og godt har det vært å kjenne på at mange har stått med. Takk til alle – og så vet jeg at mange har bedt, til og med i gudstjenesten.

For meg ble det slik at jeg tok beslutningen om å slutte som biskop i Stavanger. Det var ganske tungt å gjøre. Men hensynet til bispedømmet veide tungt. Det er ikke umulig, men nokså krevende å være biskop med synshemming av dette slaget. Et annet viktig hensyn var det synet jeg har igjen. Jeg har fått beskjed om å passe godt på det. Det skal jeg prøve på. Har jo tenkt å kunne se Jærstrendene også i framtida selv om de også er fine å høre på.

Jeg skulle gjerne ha gått i følge med dere og vært deres biskop i noen år. Nå blir det å være vanlig prest i Bergen framover. Bergensere er folk det og må vi huske på. Ja, det er gode folk. Og så er det dette store, at vi får høre til i en lokal menighet der vi bor. Det er en kjerne i det å være folkekirke i Norge. At vi ikke først søker likesinnede, men samles lokalt med hverandre om Guds ord og sakramenter.

Det er bønn, dette. I det å samles trofast til gudstjeneste. I tjeneste for hverandre, i felles bønn og takk til Gud. «Derfor bøyer jeg mine knær» skriver apostelen. Han har nettopp skrevet at i Jesus har vi frimodighet, og i troen på ham kan vi komme fram for Gud med tillit. Hvorfor kan vi det? Fordi Gud har gitt sin sønn i døden til soning for alle overtredelser. Fordi Gud har reist han opp fra døden og gir evig håp. Da kan vi komme fram for Gud med tillit. Og vi kan merke oss at ordene «må Kristus ved troen bo i deres hjerter» betyr å ta permanent opphold et sted, ikke å bosette seg

midlertidig. Kristus døde for oss, han oppstod for oss og han lever i oss ved troen. Og fordi han er den trofaste, så kan vi være trygge. Rotfestet og grunnfestet i kjærlighet, kan også leses som at Kristus kan bo i hjertene deres med kjærlighet.

Det er en bønn, dette.

At ungdommene våre finner røtter og retning – i tilbedelse av Jesus.

At vi alle - i gode og onde dager - kan legge livet vårt i Guds hånd.

Vi kan legge livet vårt i Guds hånd – hele livet vårt – og det kan vi gjøre som alle våre søsken rundt om i verden. Ja, slik «de hellige» har gjort det til alle tider. De hellige er navnet på oss ufullkomne mennesker som tror på Jesus. Med en tro som ikke er så helhjertet alltid, rettere sagt aldri helhjertet; som misforstår og strever – og som i øyeblikk kan erfare hvile og trygghet. Og det er helt virkelig: I troen er det trygghet hos Gud enten vi føler det eller ikke.

Gud kaller oss alle inn i troen. Ikke til en tro som stoler på troen, men en tillit til Gud. Tross alle motforestillinger, tross at det er så stort at vi ikke kan fatte det, tross at vi nesten ikke våger å gi oss over til Gud. Sammen med alle de hellige til alle tider går vi i et endeløst pilgrimstog – billedlig talt. Vi står i en mektig sammenheng.

Apostelens bønn er at vi sammen må bli i stand til å fatte bredden og lengden, høyden og dybden; ja, kjenne Kristi kjærlighet som overgår all kunnskap. Det er nesten for mye å be om. Men det er nettopp noe å strekke seg etter. Det betyr ikke å bli så ovenpå, men at vi selv og kirken kan begeistres av hvem Gud er i Jesus Kristus. At vi blir glade inn i kjernen av personligheten. Rett og slett se storheten i det vi tror på.

Og å møte Gud sammen i tillit. Det forandrer mye det – i forhold til om vi alltid var alene. Men vi er sammen. Også når troen har ulik farge og styrke og vi mener forskjellig og har forskjellig kultur med

oss i bagasjen. Så bra at ikke alle som tror er prikk like!

Ofte har jeg holdt fram sansen for den skjulte tro. Kirken skal gi godt med rom og respekt for dem som har det slik. De er stille med hva de tror. Men bærer en kristen tro i hjertet.

Men så er det også en bønn at flere og flere kan våge seg til å si det: Jeg tror på Gud. Jeg tror på Jesus Kristus. Det offentlige rom trenger flere som bekjenner troen.

Og vi ber som kirke om at flere for sin egen skyld og for fellesskapets skyld våger seg inn i rekken av dem som sammen går til nattverd. Nettopp i denne handlingen ser vi noe av høyden og dybden; ja – storheten. Og hva er det som er så stort? Kristi kjærlighet som overgår all kunnskap. Det er dette som i lengden begeistrer, gir håp og fyller med en indre glede.

For oss som kirke betyr det:

Vær trofast. Gå til gudstjeneste. Finn din oppgave. Tal vel om hverandre.

Gud velsigne Stavanger bispedømme. Gud velsigne dere alle.

Ære være Faderen og Sønnen og Den hellige ånd, som var, er og blir én sann Gud fra evighet til evighet. Amen